

Drage prijateljice in prijatelji SMC,

da bo predsednik stranke SMC dr. Miro Cerar predlagal mojo izključitev iz SMC, mi je povedal prejšnji petek. Formalni razlog za to naj bi bila moja 'samokandidatura' za predsednika Državnega zbora. Četudi sem mislil, da bo dr. Miro Cerar morda po svojem čustvenem izbruhu v času podaljšanega konca tedna o svojem dejanju razmislil, sem se zmotil. V torek so na sestanku stranke vsi vedeli, kako bo šla zadeva. Razen mene. Zdaj lažje razumem določene nasmeške in trepljanje po rami, ki so se dogajali pred Svetom SMC. Šlo je torej za neke vrste gledališko predstavo po načelu »kadija tuži, kadija sudi«, kjer je dr. Miro Cerar najprej zamenjal člane Sveta SMC, nato člane IO SMC. Mednje je uvrstil samo tiste, ki mislijo enako kot on, nato pa je »umazano delo« prepustil generalnemu sekretarju, gospodu Jožetu Artnaku. Ta mi je naštel kopico neosnovanih očitkov – od tega, da sem se kot predsednik DZ preveč oglašal, da sem dajal izjave za medije; do tega, da sem jasno povedal, da je bil napad ZDA in zaveznic v Siriji pred dvema mesecema kršitev mednarodnega prava in s tem tudi naše Ustave (dr. Miro Cerar je namreč ta napad podprl), pa tudi do tega, da se ne držim sklepov organov (dejstvo je, da prave politične sklepe sprejemamo šele kakšno leto in da jih je največkrat kršil kar predsednik sam, zapisnikov o teh sklepih pa skoraj nikoli ni bilo ...). Mednje te famozne sklepe naj bi se umeščala tudi moja t. i. samokandidatura za predsednika Državnega zbora, ki to ni bila oz. te samokandidature sploh ni bilo. Ko sem skušal pojasniti, da sem vedno stal SMC ob strani, da sem delal stvari v korist SMC, da sem delal vse na tem, da vse stranke leve sredine na koncu podprejo dr. Mira Cerarja za predsednika Državnega zbora ... sem ugotovil, da moja pojasnila ne zanimajo nikogar. Odločitev je že bila znana, vse ostalo, tudi poskus pogovora, ni bilo zaželeno. Spustili so dimno zaveso, da bi me na hitro odstranili, ko se me končno upajo, ker sem pač moteč element za določen del SMC-ja. Verjetno zato, ker sem delal iskreno in pošteno, po svoji vesti in tako, kot sem mislil, da je prav. Nato so glasovali. Za mojo razrešitev je glasovalo 11 članov IO SMC (dr. Erik Kopač, Jure Leben, Boris Koprivnikar, dr. Nejc Brezovar, Milojka Kolar Celarc, dr. Dragan Matić, dr. Miro Cerar, Jože Artnak, dr. Aleksandar Kešeljević, Igor Zorčič in mag. Lilijana Kozlovič). Sam nisem glasoval ne za ne proti. Ko so z 11 glasovi izglasovali mojo razrešitev, sem videl, da je kocka padla in da je – ne po moji želji – mojega sodelovanja s SMC konec. Naj še povem, da me je stranka še isti večer izbrisala s spletne strani kot podpredsednika stranke in člana IO SMC ter poskusila isto na wikipediji glede ustanoviteljev SMC. Po načelu *damnatio memoriae* (izbriši vse, kar spominja nanj). Kakorkoli, sklepa o razrešitvi še do danes nimam.

Dragi prijatelji in prijateljice SMC in vsi v SMC, ki iskreno mislite,

stranko SMC sem pomagal graditi od njenih prvih korakov. Bil sem njen kritik, a sočasno njen najmočnejši steber. Na terenu, med ljudmi in strankinimi odbori sem bil sedemkrat pogosteje kot predsednik stranke, obstajajo izračuni, da sem 70 % vseh terenskih aktivnosti vodstva stranke opravil sam, kljub temu da sem bil sočasno še predsednik Državnega zbora. Govoril sem na več kot 150 prireditvah, ki so jih tako ali drugače organizirali strankini odbori na terenu. Večkrat, ko je predsednik stranke odpovedal udeležbo dan ali dva pred dogodkom, sem na prošnjo vas, predstavnikov in predstavnic SMC v vaših lokalnih skupnostih (velikokrat tudi bivših kolegic poslank in kolegov poslancev SMC), 'vskočil' in SMC ohranil dostojanstvo. In

še bi lahko našteval, pa ne bom. A vse to za člane IO SMC ni bilo pomembno. Bali so se nečesa drugega. Tega, da bom želel opraviti razpravo o tem, da je SMC volitve 3. junija 2018 dejansko izgubila. Iz 36 mandatov smo namreč prišli na 10. Vsaka resno vodena demokratična stranka bi se vprašala, zakaj tako. In bi kritično ocenila, kje smo zadeve vodili narobe. Ne s ciljem in željo po sankcijah, ampak zato, ker kritika prispeva k temu, da se izboljšaš in da lahko stranko čim bolj pripraviš na naslednje volitve. Da napak ne ponavljaš.

Nikoli nisem bil pristaš kakršnihkoli sankcij, a sem vedno transparentno zagovarjal najboljše ljudi na pravih mestih. To, da morajo biti najboljši ljudje na pravih mestih, sem mukoma ohranil tudi v koalicijski pogodbi 2014–2018, čeprav so mi ljudje, ki so danes del vodstva SMC, v procesu nastajanja koalicijske pogodbe to neprestano 'metali ven'. Tako da: vedno sem bil pristaš tega, da moraš tudi sam sebe kritično ovrednotiti. Kajti le tako lahko napreduješ in si boljši.

A v SMC se mnogi raje sprenevedajo. Ne želijo slišati konstruktivnih kritik, predvsem pa ne želijo, da se ovrednoti delo stranke. Zlasti pa ne želijo slišati tega, da stranka slabo ravna s svojimi ljudmi. Morda tu v pojasnilo razložim, da je SMC po tem slabem volilnem rezultatu nekatere svoje sodelavce in sodelavke, mnogi od teh so delali ure in ure za SMC, podnevi in ponoči, odpustila »čez noč«. S pojasnilom, da »ni denarja«. Ali pa celo brez pojasnila. To je bilo narejeno brez skrbi za ohranitev osnovnega človeškega dostojanstva, brez osnovnega odnosa do vsakega človeka, brez ničesar. Kot da gre za blago, ki ga po uporabi zavržeš. Ne gre za blago, gre za človeka!

Temu sem se uprl in se bom upiral tudi naprej. Kajti moje izhodišče je človeški odnos. Demokratu za doseganje avtoritete ni treba drugih zastraševati in izsiljevati, izključevati in poniževati. Sam sem vedno delal in bom delal za človeka in za ljudi. In ne za parcialne interese le nekaterih (žal tudi v stranki SMC).

Dragi prijatelji in prijateljice SMC,

Hvala. Hvala za vašo potrpežljivost. Hvala za vaše izjemno sodelovanje v teh letih. Hvala za ves vaš trud, ki ga vlagate dan za dnem, da bi SMC bila na terenu prepoznavna stranka. Brez vas ni stranke. Brez vas ni ugleda stranke. Brez vašega dela ne bi bilo rezultatov.

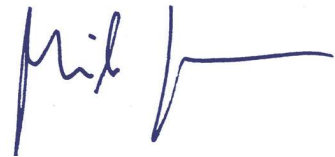
Sam odhajam brez grenkobe in zamer. Odhajam ponosno in s hvaležnostjo za to, kar smo dobrega naredili skupaj. Kajti vem, da sem večino tistega, kar sem delal, delal prav ali vsaj v pravo smer, kjer pa sem se zmotil, sem skušal to popraviti. Nikoli nisem namerno nič naredil proti SMC in nikoli nič proti predsedniku SMC, razen v obrambi pred njegovimi neposrednimi ali posrednimi napadi. Moja, kot mi očita, »samokandidatura«, je bila zagotovilo, da bi dr. Miro Cerar postal predsednik DZ. On se je pa raje, kot da bi začasno podprl mene, človeka iz svoje stranke, brez pooblastil pristojnih organov stranke, odšel pogajati z mag. Matejem Toninom. Na skrito, zvečer, pritajeno ... Tega mu ne bi bilo treba. Škoda. S tem je zabodel nož v hrbet SMC. Ampak že ve zakaj. In sčasoma bomo zvedeli tudi drugi.

Vesel bom, če se bomo kdaj srečali, vesel bom tudi, če me boste pozdravili, če se srečamo, predvsem pa ne bom nobenemu zameril, če me ne bo pozdravil. Sam nisem jezen na nikogar. Niti razočaran nad nikomer. Sem pa mojemu realizmu navkljub žalosten. Žalosten, da je moja stranka, stranka, ki sem jo »vzpostavljala«; stranka, katere ustanovni član sem bil; stranka, ki sem ji zadnja štiri leta zvesto služil; postala tako dušična, da v njej ni mesta za posameznika, ki misli s svojo glavo. To so neki drugi časi. To so neke druge zgodbe. V takih zgodbah pa sam ne želim več sodelovati. Predvsem zato ne, ker sem zavezan k spoštovanju vsakogar – ne glede na naše svetovnonazorske razlike –; k človekovim pravicam, demokratični in levosredinski Sloveniji, vladavini prava, poštenju in odnosu do sočloveka. Kajti ko pademo na odnosu do sočloveka, ni več ne demokracije, ne svobode in ne solidarnosti. Treh vrednot naše Ustave in osnov vsakega iskrenega odnosa.

Drage prijateljice in prijatelji SMC, vse dobro vam želim na vaših poteh.

Nasvidenje in srečno!

Vaš,

Milan Brglez

Logatec, 28. junij 2018